

BAJTÁRSI

LEVÉL

1959. XII. évf. 1. sz. levél. 1. oldal. Utrecht, 1959. január 20.

1959.

Karácsony a melog családkör, a bensőséges emlékezések ünnepe, amikor a karácsonyfa tündöklő fényében érezzük az örökkévalóság, a béke és szeretet lehetét.

Az új év egy új élet kezdetét jelenti, újra éleszti vágyódásainkat Hazánk, hazai ünnepeink, szokásaink és szereteteink után. Újra éleszti reményünket, hogy talán ez évben kerülünk haza.

Nem politizálunk, de nem mehetünk el emlékezés nélkül a mult esztendő olyan eseményei mellett, amelyek a legvérmesebb reményekre jogosítanak fel.

A nemzet életében egy év egy pillanat. Az ember rövid földi életében azonban hosszú idő, még hosszabb az emigráció nehéz viszonyai közt. A szerencsétlenség, rombolás, csapás rendszerint pillanatok múve; a jóvátétel, az újraépítés évtizedek, sokszor évszázadok munkájába kerül. Ezt saját bőrünkön tapasztalhattuk: Hazánkat a II. világháborúban néhány hónap alatt veszítettük el; a jóvátétel, felszabadulás a szarnok uralom alól 15 év óta blom lábakon jár, és alig mozog előre. De nem szabad túrelmünket elvesztenünk. A világ kereke az elmúlt esztendőben élénkebben lendült és még erősebb forgására lehet számítani ez új évben.

Az 1956. évi októberi dicső és hősi magyar felkelés egekig feltörő lángoszlopa ragyogó fényvel világítja be azóta is az egész világot. A szabad világban a szabadság, az emberi jogok, az igazság és erkölcsi rend jelképe, a bolsevista világban a félelem ijesztő réme, mert nem sikerült a leigázott magyar nemzetet hitétől megfosztani, hazaszertetétől eltántorítani, erkölcséből kivetkőztetni és rabszolgává tenni. A hősi küzdelem lidércnyomásként feketi meg a szovjet mellét, hogy éppen a dédelgetett munkásság és az általa nevelt fiatalság helt fel az embertelen zsarnoki rendszer ellen. A felkelés magában a szovjet birodalomban is megrendítő hatást váltott ki.

Sajnos, hogy a Nyugat nem használta ki e felkelés világrendítő hatását. Ha akkor megsegíti nemzetünket, ma más képe lenne Európának, és sok izgalomtól szabadult volna meg a világ.

De bezzeg nem volt tetlen a szovjet. Békés szándékainak hangoztatása mellett a félelem és bizonytalanság keltésével -különösen a mult esztendőben- állandóan tátongó örvényeket támasztott, hogy azokba tekintve elveszítsük az erkölcsi rend, emberi jogok és szabadság iránti bizalmunkat s a bolsevizmus igájába hajtsuk fejünket. Egymás után keltett újabb zavarokat Libanonban, Jordániában, Quemoiban és legujjában a berlini kérdéssel, hogy a hősie magyar felkelésről és saját belső zavarairól a figyelmet elterelje. A berlini kérdésben mar odáig ment mevarrásában, hogy a városnak saját tervei szerinti megszállását követelte, ellenéző esetben a III. világháboru kitörésének rémét festette a falra.

A Nyugat előbb -erejének tudatában- először hanyagsággal siklott el a szovjet zavarkeltések felett. De miután rádőbent, hogy szép szavakkal nem boldogul a szovjettel, tettekre szánta rá magát. Li-

banonban és Jordániában fegyveresen avatkozott be, Quemoi környékén pedig nemzeti China határozott megsegítésének jeléül a 7. flottáját rendelte. S ime, a zavarok elsímultak!

A szovjet berlini utlimátumának a NATO december 15. ülésén való egyhangú s erélyes elutasítása és határozata után - mely Németország mielőbbi egyesítésének és a világbéke tárgyalásának megkezdését is követeli - a szovjet enyhébb hírokat kezd pengetni. Kijelentette, hogy javaslata nem tekintendő ultimátumnak és a berlini esetnek Szarajevóval való összehasonlításra félreértés. Majd turistakodás ürügye alatt az Egyesült Államokba küldte első helyettes miniszterelnökét, Mikojánt, bizonyára azazal a tervvel, hogy titkos tárgyalásokon, csábító ígéreteivel elkábítsa az amerikai politikusokat.

De hihetünk-e a szovjet békés szándékainak és ígéreteinek, amikor a már levitézlett Malenkov és Bulganin, volt miniszterelnökök, nyílt vallomásaikban bűnbánban ismerték be, hogy ténykedésük idején vétettek a rendszerük és béke ellen? Stalinról is az derült ki - állításuk szerint - hogy zsarnok, hűhér, a proletárizmus árulója és sok bűne volt. Hátha a mostan ígérgető vezetőikről is hasonló dolgok derülnék ki idővel?

A közelmúlt fontos eseménye volt az orosz rakéta lövedék, a Sputnik, kilövése. Ez újabb fennhéjázó és dicseklővő kijelentésekre, háborúval való fenyegetésekre ragadtatta a szovjetet. De minden csoda csak néhány napig tart. Az Egyesült Államok a mult esztendő vége felé kilőtt rakétájukkal, az Escore-val, új csoda világ kezdetének alapját rakták le.

E sorok írása közben olvasom, hogy az oroszok ennél is nagyobb sikert arattak a január 2-án kilőtt hold-rakétájukkal, amely ugyan nem találta el a holdat, de mellette elhaladva már a nap felé száguld. Erről még nem tudjuk, hogy milyen praktikus hatással lesz a földre vonatkozólag. Az Escore-ról azonban már tudjuk, hogy hírközvetítés terén korszakalkotó. Nem kétséges, hogy a Nyugat legrövidebb időn belül túlszárnyalja a szovjet sikert. Az orosz rakéta tudósok maguk is valószínűnek tartják ezt. Bárcsak a béke helyreállításában versenyzőnének egymással hasonló hévvel! Biztos, hogy a szovjet legújabb sikerét a bolsevizmus vívmányának fogja propagálni, holott minden értelmes ember előtt világos, hogy ez nem a kommunizmus, hanem a régi erkölcsi rendben és szabadságban felnőtt tudósok sikere.

A mult év fontos eseménye volt még a nemzetközi munka szervezet (ILO) határozata, mely a Kádár-kormány képviselőjét kitessékelte szervezetéből, az U.S.A.-ban pedig jobb és baloldali politikusokból egy szervezet alakult, mely az iránt fáradozik, hogy Magyarország ne lépviseltesék az ENSZ-nél, míg az országnak nincs szabad választás útján alakult kormánya.

A mult esztendő megmutatta, hogy erélyes és határozott fellépéssel véget lehet vetni a szovjet idegfelesztő játéknak és rá lehet kényszeríteni a világbéke megkötésére, mellyel roményeink teljeseződnek, és megszűnne világkóborlásunk!

Közösségünk életében a mult évben előfordult fontosabb események:

a vezetés folytonosságának biztosítása céljából alakított közigazgatási vezetői tisztségnek a Köztisztviselőkben álló vitéz KIRÁLY Gyula ezredes ural való betöltése, a Magyar Csendőrök Családi Közössége elnevezéssel egyesület megalakítása Clevelandban,

Á m. kir. csendőrség utolsó felügyelőjének szabad földr való érkezése.

Az ezredes urnak sok sikert kívának a nehéz megélhetési viszonyai közepette vállalt önzetlen munkájához és remélem, hogy kivétel nélkül az összes Bajtársak buzgó támogatására számíthat.

Az egyesület megalakítása követendő példával szolgáljon más országokban élő Bajtársainak is hasonló alakítására. Egyesülésben és összetartásban az erő, ami Hazánk felszabadítási munkájához elvetlenül szükséges.

Bajtársi szeretettel üdvözlöm körünkben tiszteletünk utolsó felügyelőjét: Az ő sorsában tükröződül: vissza az m. kir. csendőrség sorsa! Artatlanul és némán túrve, 10 évi fegyházzal s utána 2 évi nyomorral és egészségének feláldozásával fizetett felügyelői tisztségéért. Minden csendőr levett kalappal tiszttelegjen mátyomsága előtt!

A közelgő csendőr-nap alkalmából szívvel üdvözlöm az MKCSBK bajtársait. Minden csoport ünnepelje meg a napot helyi viszonyainak megfelelően február 14., vagy 15-én. De az egység jelképéül emlékezzék minden Bajtárs február 15-én, Vasárnap 12 órakor Testületünk dicső múltjáról, gondoljon kegyelettel az elesett, mátyrhaltált halt Hőseinkre és mély részvétellel a még mindig börtönökben szülő Bajtársainkra. Ujításuk meg e napon fogadalmunkat, hogy Hazánkat mindig "Híven, Becsülettel és Vitézül" szolgáljuk!

1959. január havában.

A MKCSBK Vezetője.

oooOooo

FEBRUÁR 14-ére.

Legyen ünnep és hű emlékezés!

Az eszme éltet s a zászló lobog,
Alatta soh'sincs bűn és vétkezés:
Szívünk fárad bár, de híven dobog.

Bölcsőnk a Duna-Tisza táján ringott,
És lelkünkbe foglaltuk a magyar hazát,
Majd szolgáltuk híven, míg nem megingott
Minden- és mi elhagytuk a legjobb anyát!

De előbb, ezrek vére hullt szerte-széjjel,
Budát "a tollasok" bátorsága védte...
Ma is folriadunk, néha, egy-egy éjjel,
Hiszen lelkünket:... az emlékezés tépte.

"Csendőr" szó... egykor, túl sokat jelentett:
Hűséget, biztonságot, ... a hazát magát.
Ha magyar a magyarért egyszer jött tehetett:
Örömmel látta Donnod -önön- magát!

Szétszórádtunk, de a harcot ma is álljuk,
Gépelnél, könyv mellett, széles a világban.
Új Mohács után vagyunk, ezt egyre látjuk,
Vigaszunk:... a magyar orobon és virágban!

"Csendőr", a személyed ma is sokat jelent,
Te vagy a hazának leghívőbb röge,
Bárhová jutottál, szívünk el nem felejt,
Jöhét a földnek millió ördöge!...

Isten reánk tekint, ezt soh'se feledd,
Fogd a puskád-lardod, a lelkedet át.
Egyszer hazamegyünk, ... a fiad jól nevelde...
Emeld föl a zászlóink, még szükség lesz Rád!

oooOooo

Anonymus.

A HÁBORU.

Szegeden, 1914 szeptember végén, a 88 egyéves önkéntesből vagy 35-ünköt egyszerre "önkéntes címzetes tizedes"-sé léptették elő. Ezt egy hónap után bő eredményként könyvelhettem el.

És pár napra rá, önkéntesi foglalkoztatás közben kedves hang-sulllyal tették fel a kérdést, hogy ki jelentkezik önként a szerb harctérre, mert az illetők, menet-századtól függetlenül indulnak útba. Külön-gon léptünk elő, mind tizedesok. Ugy álltam ott a Mars-téri laktanya so-kat tapasztalt udvarában, mintha ránk és csakis ránk a déli harctéren és rövidesen nagy szükség lenne!... Magamban melegséget, meg indulási vá-gyát is éreztem és főleg annak a simogató valaminek örültem, hogy meg-teszem a kötelességemet. Arra gondoltam, hogy csekk-el a doré: bajtársak-kal majd nagyon összetartok, hogy egyre hasznosítsuk magunkat: a hazafi-asság láthatatlan lobogója alatt.

Rám nézve azonban kissé másképpen ütött ki a dolog, mint a-hogyan elképzeltem. Még nem tudtuk az útbaindulási napot, amikor egyetlen rokonom, Sch... kapitány, volt hadapródiskolai tanár, a II. pótszázad iro-dájába hívatott.

-Véletlenül tudtam meg-szólt csöndesen, -hogy a szerb harc-térre önként jelentkezti. Ez szép, de a szülőidre nézve nem okos dolog;

bátyád, a császár vadász ezreddel most ment az orosz frontra és szegény Edesanyád most úgyis eleget búslakodik. Rád kerül a sor, attól ne tarts, és fogadd meg a tanácsomat, hogy önként ne jelentkezz, mert az csak gondorozóvá válik. Szülőidnek természetesen nem szóltam, mert tudom, hogy elöltük a túl fiatalos szándékodat úgyis eltitkoltad. Tehát, csak okosan! A nevedet természetesen kihúztam.

Pirultam, tisztelgetem és magamban ezt mondtam: "Hát ez az a Deus ex machina? Imre tervez és Tivi nagybácsi végez." Minden esetre úgy érztem, hogy alapjába véve igaza van, mert bátyám már az északi harc-terre indult és szegény Edesanyám, a háztartás vezetése mellett, minden harctéri újságrészt elolvastam, a külön kiadásokat megveszi és sorba rakja. A kedves fiára gondol ezzel, hogy mint történelm tanár majd még a legpróbb részleteket is elolvashassa. (Szegény Béla 1914. október 16 és 18-a között, a San monti irtózatos harcokban eltűnt és sohasem került haza.)

A nyolc önként jelentkező bajtárs előtt külön nem pirultam. -Egy kapitány nagy valaki- gondoltam és hát kihúztam a névsorból. Ebbe belenyugszom, de remélem, hogy még meglehetem a főtelenségem.

Nyolc társam jókedvű, nagyos léptelkel távozott. Úgy montek, mint felnőttek, a 18-23 év határan s mintha tudnák, hogy amivel szembe néznek: az csakis jó lehet.

Túl sokat nem törődhattunk velük, mert megint iskolába voltak össze bennünket, komoly tantargyainkat -mint Szolgálati Szabályzat és Lőtsújtás- Kapitányok oktatták; a fő elvezések elsősorban is németül hangzottak, elfolytatás is vettünk és jegyeztünk, rajzoltunk erősen. Szóval gondunk elég akadt s tudom, hogy többen azon tündöztünk, milyen más is lenne, ha az ember a szerb harctéren közvetlenül tapasztalhatna ki mindent és közelebb jutna a dicsőséghez, meg a szakasparancsnoksághoz, sőt az annyira áhított hadapródi félarany kardbojthoz is!

Három hét telt el és a két harctér eseményivel keveset foglalkoztunk. Nem is lehetett, hiszen Horváth kapitány órálig beszélt az oroszok lövésszaki Woloskó-i teóriájáról, mely a szórás tökéletesebb elérését célozza, tehát a töbttalálást érdekében történik.

Egyszer, amikor fáradt agyunkat a-laktanyai u.n. zenepavillon előtt pihentettük, egy felkötött karu, gyűrött ruhájú, szakállas alak jön felénk. Menése fáradt, tekintete fájdalmas, de mintha mosolyogna, amikor közelebb ér.

Valaki kiált: "A Dörnhöfer Pista", mire a sebesült hozzánk lép és így szól: "Csakhogy ismét köztetek lehetek!"

Perszo mind odatödulunk és szinte isszuk a sebesült hangját. -Őr lök, hogy kinn voltam- hangzott először fátyolosan- mert rövid pár hét alatt is sokat tapasztaltam, de boldog vagyok, hogy ismét veletek lehetek. Annyi bizonyos, hogy másfépp képzeltük el az egészet. Szerb földön sohasem lehet az ember biztonságban. Griffaton és Róna, már az első napokban komitácsi golyótól hősi halált halt, s akkor kaptam magam is dum-dum lövést a bal felső karomba. Berta megbetegedett, valószínűleg maláriában, tehát a pótlás fele már oda van!-

Ennyi egyelőre elég volt a fáradt sebesültnek, meg a hírek után szomjazó sok egészségosnak is.

Annyi bizonyos, hogy Dörnhöfer ezután nem tágitott tőlünk és sokat hallhattunk tőle. Úgy látszik, hogy megelégtelte a kórházakat és pötszázd parancsnoka (éppen a nagybácsi) eredeti tanácsot adott, melylyet Pista meg is fogadott. Ez arra vonatkozott, hogy sobét közeletesse, de a négy gyalogezred részére, pár nap multán felállításra kerülő Nagyvárad-i önkéntes iskolába okvetlenül volünk menjon, hogy tőlünk le ne maradjon.

Dörnhöfer tehát velünk maradt. Véres rongyai helyett új csukaszürkét kapott, gondosan borotválkozott és az önkéntes-iskola eddigi anyagát -németül jól beszélt- egy-kettőre pótolta.

Kedveltem őt, s mivel szívesen beszélt velem, ma is magam előtt látom azokat, akik vele montek, de nem jöttek vissza többé.

Griffaton, ez a kilönös nevű, görög származású fiu, keveset beszélt, inkább mosolygott. Igaz, ezt is ritkan tette, mert footballista volt, izig-vérig, még pedig center a legjavából, ki ha kombinált, cselozott vagy gólrá játszott, biztosan nem mosolygott. Nagy dolog volt neki a játék, mint az egész önkéntes iskola is, a szerbiai arevonlara való

jelentkezéssel együtt. Kissé szoplós, csinos, karesu, jómegjelenésű fiu, banktisztviselő, akit a szegediek csak "Griffi"-nek hívtak, és nagy ragaszkodásuk, meg őszinte szeretetük nyomán igazán sajnálom, hogy a tavoli főiskolám miatt elégans, szép játékát sohasem láthattam!

Róna, a 13 zsidó fiu közül talán a legkomolyabb. Azonnal felűnt, hogy nem beszél hiába, hanem megteszi azt, amit előírtak. Nem zúgolódik, nem előgedetlenkedik, mert tudja, hogy annak semmi értelme. Szintén kenyérkereső fiatalember volt már, az OTI-ban, és biztosra veszem, hogy ott is kedvelték, becsülték, mint ahogyan az önkéntes-iskolában simán ment neki minden. Barna arca nyíltan nézett a világba. Nyugodtan, higgadtan viselkedett, előtte minden katonai fegyelem megnyilvánulás természetes volt és az is, hogy neki a szorb harctérre jelentkeznie kell...

Dörnhöfer velünk jött Nagyváradra. Felkötött kezű alakján, Krémer kapitány, az iskolaparancsnok csak csodálkozott, de nem küldte vissza. Azt meg leszögezhette magában, hogy a többi 3 gyalogrezd önkénteseink sokféle ruhája mellett, a mi egyforma csukaszűrkénk kiválóan hatott. A kapitány a fellépésünk miatt is egyedül velünk foglalkozott és a csupán németül beszélő kiváló katonának aztán Dörnhöfer Pista lett a jobbkeze, vagyis tolmácsa. Munkáját nemcsak talpraesetten, hanem katonásan is végezte.

És közben a bal karja gyögyulगतott, de a genny szag az első hetekben ugyancsak érzett.

Ugy gondolom, hogy ez a szag is hozzájárult alaptermészetem megváltozásához, mert azon keresztül nagyon is érezhettem, hogy már a háború kapujában állok és ott nagy a követelmény! Így váltam határozottá, vezényszóban, de cselekedetben is holott bevonulásomig inkább néics és tépelő, meg érzékenylenkedő megfigyelő voltam.

Mikor pár hónap múltán a harctérre jutottam, nemcsak lenéztem a gyávaságot, hanem egyenesen megvetettem azt, aki félelmét a legénység előtt kimutatja és szakasza, vagy százada érdekében - még ha szaz halál leselkedik is körülötte - gyorsan és helyesen nem intézkedik.

Dörnhöfer komoly, nyugodt, bátor férfi, tehát igazi jó tiszt volt. 1916. tavaszán az olasz hadszíntéren a géppuskánál teljesített szolgálatot, és májusban, külön megfigyelő feladattal San Martino del Carso közelében, a 197-es magassági pontra küldték.

Csendes napsütés volt, ágyúlövés sem hallatszott, és egyszer csak hírül hozták, hogy Dörnhöfer hadnagy a megfigyelő helyén hősi halált halt. Homokszék fedezékét ugyanis gyalogsági lövedék ütötte át és a ritka derék fiu homlokát furta keresztül.

A nap tovább sütött. Nem hallatszott semmi és a madarak is daloltak, legalább is egy kis pacsirta megint megkoreste előttem, a rongygyá tépett drótakadály, hogy onnan hirdesse azt a békét, mely az ő szívében fészkel...

Dörnhöfer Pistát már nem láthattam, mert messze voltam tőle. Nagyot sóhajtottam, és lehunytam a szememet, hiszen valahogyan végtelenül fájt az élet: az elmúlás gondolatán keresztül...

Ma, annyi idő idő után is igen szomorú a lelkom, mert úgy érzem, mintha minden éppen most történt volna!

Ilyen a háború! A valamikori 8 merész önként jelentkezőből 3 hősi halotról tudok...

...És elgondolom, hogy magam is közöttük lehetnék, ...de jött a kapitány nagybácsi a jószándéku név kihúzásával, és elsősorban ott van, igenis ott van a legnagyobb 3r, aki odafönn úgy rendelkezett, hogy nekem Doberdón innen és túl egyet-mást még el kell végeznem ezen a mulandó és esendő világon!

oooOooo

v. Borcsiczky Imre.

NEMZETI RTÁS!

Nemzetünk, fajtánk megöröcsödése ellen sok mindenféle gatló körülmény játszott közre a régebbi múltban is: A helytelen gazdasági politika, a föld elosztás elodázása, a rossz és primitív lakás viszonyok, a különféle betegségek, amelyek különösen a szegényebb osztálybeliek közül szedte áldozatait, a csecsemő-halandóság stb. stb. és nem utolsó sorban az "egyke", később az "egyse".

Volt törvényünk az utóbbiak megfékezésére, de annak betartása csak írott malaszt lett volna, ha mi, csendőrök, a közbiztonság őrei

az abba ütköző cselekményeket is különös gondossággal nem nyomoztuk volna. Pedig milyen nehéz volt egy-egy ilyen nyomozás. Mennyi megfigyelésre, személyi ismeretre, tapintatra, szívósságra, éleslátásra, utánjárásra, fáradhatatlan kitartásra volt szükség, hogy az ilyen, mondhatnám államellenes bűncselekmény eredményesen felderíthető legyen. Nem volt ily esetekben panaszos, a bűnjel megszerzése és biztosítása is igen sokszor rendkívüli nehézségbe ütközött. És a gyanusítottak? Igen sokszor a köztisztelőben álló orvos, vagy a falusi szülész nő voltak, akik természetesen a végtelenségig tagadták cselekményüket és a bűnösségük bizonyítása nehéz feladat volt.

És mégis értünk el eredményeket. Etekintetben nem voltak olyan magaslatok eredményeink, mint a közönséges vagy anyagi természetű bűncselekmények felderítése terén, de mégsem volt lekicsinylődő a szívós buzgalom és az elért eredmény sem.

Jelenleg fajtánk erőbővését gátló múltbani körülmények mindegyike fennáll Hazánkban, sőt tetézték meg azokat azzal, hogy törvényt hoztak a születések korlátozására s a leendő anya elhatározásától tették függővé, hogy életet ad-e magzatának avagy büntetés nélkül méltó beavatkozással megszünteti terhességét. Emellett a fogamzást megelőző szerek használatát is hivatalosan propagálják.

A múltban azonban az egyéni erkölcs magas fokán állott, minek következtében a nemzeti erkölcs is. Akkor nem hirdette az államhatalom a szabad szerelmet, az egyházak - vezetői helyen az r. kat. egyház - tiltották a válásokat a meglévő vagy születendő gyermekek érdekében. Akkor a házasságban fogant gyermek megszületése szent cél volt. És ma, úr a szabad szerelem, egész rövid és egyszerű eljárás a válás, a gyermekeket felneveli az állami intézet, természetesen a bérencék céljainak megfelelő szellemben, vallás nélkül, jó nemzetközi kommunistának.

És mit mutat a statisztika? Azt pl., hogy Budapesten 1951-ben 1000 születésre 194 volt az abortuszok száma, és 1957-ben már 1000 születésre 959 abortusz esett. 1951-ben 1000 lakosra 23 élve-születés, 1957-ben pedig már csak 17 jutott. A múlt évi arányszám valamilyen jobb, de hi tudná megmondani meddig?

Az általános gazdasági romlás, a nyomor, nem egyedüli oka annak, hogy a születések száma ily szomorú képet mutat. A gyermekek felnevelése minden időben sok gondot, munkát, lemondást, szeretetet, gyengédséget kívánt, és mégis örömmel vállalta minden szülő a gyermek-áldást.

Megélhetős? Egy zamatos falusi közmondás jellemezte azt legjobban a múltban: "Ha az Isten nyulat teremt, bokrot is ad mögéje." És mennyi igazság van ebben az egyszerű, pár szavas közmondásban. Nem volt különösebb gond felnevelni 3-4, esetleg több gyermeket sem.

De kérdezem ezek után, hogy az otthoni bábórmány születéseket korlátozó intézkedése nevezhető-e másnak, mint előre megfontolt nemzet-írtásnak? Nem tesznek mást a borbányt alkotó bérencék, mint pontosan és maradéktalanul teljesítik a moszkvai főnökök rendelkezéseit. Ezek úgy ítélték meg a magyarországi helyzetet, hogy népünkben jó céljainak feltétel nélkül engedelmestető kommunista nem lesz. Annak ellenére, hogy a különféle letartóztatási stb. intézetek túlont-túl tömve vannak, és ingyen adják a hőhétkötelet, az ő szempontjukból mégis kevés a naponta otthon kivégzettek száma. A kényszermunka következtében sem pusztul el elég sok, és elég gyorsan a magyar. Szabadságharc sincs évente, hogy orzével áldozzák életüket a szabadságért, vagy koholt vádak alapján szállítsák ki őket Oroszországba, ahonnan reménytelen a visszatérés. Egy egész nemzetet pedig talán mégsem lehet vagy onokba rakni és kiszállítani Murmansk mocsárjaiba. Erre talán mégis felébredne a magyar ügyek tárgyalása után oly mélyen alvó és egyébként is nagyot halló ENSZ-nek nevezett korlátolt felelősségű közkereseti R.T. Így tehát öröki előrelátással és számítással kitalálta a bábórmány nemzetünk menthetetlen és biztos kiirtására a születések korlátozását, illetve szabadjára eresztette az erkölcsatlansággal párosult egyéni elhatározást.

Sajnos, pillanatnyilag mi mitsem tudunk tenni ez ellen az öröki koponyában megszületett nemzetirtás ellen. De eljön még a számunkérés ideje, amikor ennek a bűncselekménynek az üldözése meg kell, hogy előzzön minden mást, mert ez létében, jövőjében megsemmisítéssel fenyegeti a megtizedelt és amugy is kicsi létszámú nemzetünket.

Azok viszont, akiknek azt a szerencsét juttatta a magyar sors

kifürkészhetetlen végzete, hogy szabad földön élhetnek, gondoljanak erre a szomorú otthoni állapotra, és gyarapítsák legalább itt Kúnn a magyar nemzet erejét; tanítsák, oktassák gyermekeiket is, hogy azok ne feledjék el a magyar szót, a magyar erkölcsösöset, a pillanatnyilag elvesztett, idegen járom alatt sanyilgató véreinket, és teljesítsék maradéktalanul e téren is kötelességüket a mi szeretett, sokat kínzott, megalázott szent Hazánkkal szemben!

"Csak a gyökér kitartson addig!"

oooOooo

LESZOLGALTAM EGY ÉVET A KANADAI HADSEREGBEN...

(Folytatás)

Az ébresztő azonban Canadában is könyörtelen! Hat óraker megjelent az ügyeletes Örmester, és az udvarias reggeli üdvözlés után arra bízott bennünket, hogy keljünk fel, mert vár a reggeli és 7 óraker sorakozó. Jól kezdődött a nap, szakadt az eső és 6mos fellegek ontották a vizet nyakunkba. A reggelit újból fehér ruhás pincérek szolgálták fel, ettől felvidultunk és játszva rakodtuk 84 fontos gránátjainkat a vontatókra. Derék vontatóink a nagy sár ellenére könnyedén vontatták állásba lövegeinket. Lepakcsolás után nekünk kellett a lövegeket pontosan bemért helyükre tolni. Igen ám, de a nagy sárban meg se tudtuk mozdítani a kis 26 tonnásokat. Külön parancs ellenére - az ezredparancsnokkal az élen - az összes tiszt nekilátott löveget tolni és percek alatt minden a helyén volt. Az eső pedig már nem izgatott, mert a vadonatúj és praktikus esőköpeny és gummiciszma elhárította a kellemetlenségeit.

Rövidesen jött a vezényszó: "Ellenséges harcokcsi! Oldal 4740! Repeszgránát, 5-ös töltet! Lőtávolság 850. Egyes lövés! Tűz!"

Magam a töltetet helyzetem tarakunk gyomrába. Örmesterünk tűzet vezényelt. A hatalmas monstrum akkorát szólt, hogy egyik fiatal kollégánk, ki sohasem hallott ilyet, ájultan esett hanyatt. Másodpercek alatt ott termott az e.ü. járói és vöröskeresztes mentő-autó szállította a segélyhelyre kis katonánkat. Közben elállt az eső, jöttek az újabb tűzparancsok, beleizzadtunk a sok rohanásba. Lövegeink dörögtek... Végül rádió érkezőt a dícséret a parancsnoki figyelőből: "Lövéseik kiválóan fókusznek, az ezred jól dolgozik!"

"Tűzszünet! Pihenő!", ez a legkedvesebb hang Canadában is. Könynyű tehergépkocsit kávé és szendvicset hozott, mi földre heveredve ettük meg tizórainkat, és gyujtottunk rá kedvenc Export cigarettánkra.

Öszintén megvallom, az első ágyúlövés eldördülésekor érzékeny meghatódottság öntött el; 12 évvel azután, hogy letettük a fegyvert az amerikaiak előtt Németországban, ismét katona vagyok, ismét fegyver a kezemben, ismét teljes ember, de sajnos, nem szülő hazában s nem annak büszke katonájaként... Mégis, új hazánk iránt érzett szolidaritással, hűséggel teljesítem a vállalt és kapott parancsokat.

Elrohant a nap, bevonultunk. Lövegeinket valami különleges benzín és olajkeverékkel mostuk meg, percek alatt készek voltunk s az ágyúk úgy ragyogtak, mintha most jöttek volna ki a gyárból. Gazdag országban gyors és egyszerű az anyagkarbantartás.

A vacsora? Az étkezőben tisztán felöltözött, letussolt katonák számára abrosszal takart fehér asztalokon 10-15 fogás bőséges koszt! Fehér ruhás katona-pincérek felszolgálása mellett, szinte hihetetlen európai szemnek.

Aztán party! Tűzparty! Rendezi az ezred az állam költségén az étkezőben. Szabad sör, szabad whisky mindenkinek annyi, amennyi jól esik. Egyben mozielőadás, társalgás szabadon. A nem tapasztalt választalak még inkább feloldódtak. King Örnagy, az osztályparancsnok lát vendégül és egész este együtt társalgunk. Kedves, barátságos ember. Tartalékos Örnagy, egyetemet végzett "part time" katona is. Polgári foglalkozása: Esso benzín-ügynök. Édesapja canadai tábornok volt; havi fizetése meghaladja az 1000 dollárt. Szereti a katonaságot, 15 éve szolgál a Milícia-ban. Bennem becsüli a magyar tisztot, és reméli, hogy jól érzem magam a canadai hadseregben is. Sokat érdeklődik mi a Különbség Európa és Canada között? Európában harcolt 1945-ben, Hollandiában és Németországban járt. Tudja, hogy mi német oldalon harcoltunk, de nem tart volt ellenségnek. Kérdésem, látott-e magyar csapatokat a nyugati fronton? Felelete megnyugtatót, még magyar katonát sem látott. Elmondtam neki, hogy a magyar hadsereg csak a keleti fronton harcolt, látott, Hitler minden dűne ellenére szigorú államfői és honvédelmi minisz-

terti rendelet tiltotta meg magyar csapatoknál nyugati frontokon való bevetését. Mi csak a szovjet ellen, Hazánk védelmében fogtunk fegyvert, s a történelem bennünket igazolt. King őrnagy ur helyeselt, koccintottunk magyar szokás szerint.

Aztán az ezredparancsnok nyújtotta kezét. Tartalékos alezredes, Oxfordban végezte az egyetemet. Korábban osztályparancsnok volt, Csendes, szolid, 50 év körüli ember. Taylor hadnagy a legbarátságosabb, jóképű canadai fiú. Izzik, mintha neki találta volna fel a hadserőget, s rólam mindent tud, a papírjaimat átolvasta még Torontóban. "Önt mindig századosként tiszteltem", mondja udvarianus. Wright őrmester, a lövegparancsnokom is hátbavág barátságosan. Jó kedvemben szeretném megdicsémi a magyarom neki, az egyetemen altiszt, kit a mi jutasi szakaszvezetőnkhez hasonlíthatnánk jó példaadása, tudása és erélyes bánásmódja miatt. Azonban nincs meghatódva dicséretemen, szerinte Europa messze van s nem érdekes. Inkább igyunk egy kis sört, az sokkal kedvesebb egy öreg katonának, mint 8, ki 8 éve szolgál a Milícia-ban s szerelb a torontói vízműveknél.

Vasárnap kora reggel folytattuk az éles lövészetet, s délre befejeztük. A kétnapos lövészet hosszúnak tűnt, s ezredem öreg katonájának éreztem magam, mikor elindultunk autobuszainkon hazafelé Torontóba. És a legénység? A canadai társadalm mindenkorú és rangú, nemzetiségű önkéntese. Egyenest idegenlégió! Magyarot nem láttam, de Lodzsi érvezető longyol, Erend érvezető német, hollandok többen is, ír és angol, skot és canadai francia van előzve... A legtöbbet a szabad időben való pénzkereset hozta s egyetlen problémájuk, hogy mikor lesz a fizetés?

Aztán rohant az idő!... December közepén rendezte ezredünk az újonc-visszáknt. Egyik hétfő este írásbeli vizsga volt, ismét kérdések tömkelegéről kellett félelni. Sajnos, angol nyelven; a katonai szaknyelv pedig új. 70%-al végeztem s alezredesünk katonazonekar muzsikája mellett osztotta ki a Búszke canadai tüzér jelvényt, a jobb vállon viselendő fehér, fonott zsinórt...

Az ezred karácsonyi party is rendezett, hová hivatalosak voltak a családtagok is. Pompás vendégség után minden gyermek 14 éves korig bezárólag értékes ajándékot kapott a piros ruhás Mikulástól, s m ndez a honvédelmi költségvetés terhére.

Januárban megkezdődtek a koményebb kiképzési napok; a löveg kezelési teendő sulykolásszerű gyakorlása. Márciusban újabb hétvégi éles lövészetre ment az ezred. Ezre se vettük, litavasodott!

Május utolsó vasárnapján 10.000 torontói tartalékos katona vonult fel az egyetemi utcán zenekar kíséretével. Nehéz-közepes lövegeink ott dübörögték a gyalog masirozók ezred előtt, virággal díszítve és áldozva a Hősöknek, kik Canadáért áldozták életüket a két világháborúban... Az én gondolataim a canadai hősök teljes tisztelete mellett a doni hadserőgnek elhagyott sirjainál, a kárpáti csendőrsíroknál és a budai tömegtemetőknél jártak, hol annyi jó barátom, iskolatársa és derék alárendeltem áussza örök álmát...

Junius 7-én nagy napra virradtunk! Az ezred 8 napos nyári nagy gyakorlatra indult külön katonavonaton messze észak-keletre, az Ottawa folyó partjára... Ott voltunk vagy 60-an, azok a szerencsések, kik munkahelyükről erre az alkalomra külön szabadságot kaptak. Ez is érdekes és furcsa európai szemnek! Canadában honvédelmi költségettség nincs, mind a tényleges, mind a tartalékos hadserőg önkéntesekből áll. A dollár nagy ár, a munkaadók, az üzemek nem szívesen engedik el alkalmazottaikat katonai gyakorlatra, főleg, ha nohezen nélkülözhető emberek. A katonavonat egyébként luxus gyorsvonat volt, étkezőkocsiban ebédeltünk, vacsoráztunk. Egy ebéd 2 dollár, a kincstár fizető... Késő este érkeztünk Petawawa tábörba. Tábor? Dehogy, szomunk, szánk eléllt a csodálkozástól: egy gyönyörű katonaváros. Új és luxus minden! Asztfaltozott riadóterek, fűtött löveg színek és garázsok, üdezőld pázsit, egészséges, nagy épületek, 4 katona egy szobában, matracos ágyak, gyorsu takarók, hófóhér lepedők, falba épített szekrények, zárható fiókok, tükrök, csempézett fürdőszobák, neonvilágítású folyosók, kincstári villanyvasalók és mosógépek. Tökéletes felszerelés mindenkinek: nyári könnyű egyenruha, esőöpeny, gumi csizma, oldalszák, látesővek, könnyű tézfegyverek... Csempézett ebédlek, fehér ruhás pincérek, lo fogásos reggeli, ebéd és vacsora... Tüzérelub, kántin, mozi, teniszpálya, atlétika pálya, baseball pálya, úszómedence, magas trambulin stb. Ez Canada, a gazdagság, a kényelem és az amerikai technika csodája katonai vonatkozásban is.

Ezredünket a 4. lovas tüzérezredbe olvasztották be. A "lovas" nevet csak emlékül viseli, lovaink már övtizedek óta felváltották a vontató gépkocsikat. Ez az ezred a reguláris, tényleges hadsereg szervezésébe, tisztjeik hivatásos katonák, kik a kingstoni katonai akadémiáról kerültek ki, legénységük 2-3 éves kötelezettséget írt alá, s őr valóban hivatásos, állandó szolgálatot teljesítő katonák... Magam irányzó tüzéri beosztást kaptam, összekeverték bennünket a lovasokkal, parancsnokaink ugyancsak ők lettek. Izeltítt kaptunk a valódi canadai katona életből! Megállapításon szerint a bánásmód itt már "európaibb". Itt láttam kiabáló és haragos szemű alhadnagyot, könyörtelen és rendezhez szokott őrmestert, vizsgáló és röntgen szemű főhadnagyot, hajnali felkelést, villám sorakozót, azonnali és gyors parancsteljesítést, erőteltetett menetet.

Láttam 16 könnyű és 16 közepes löveget egyszerre tüzelni, sok ezer löszert kilőni, darabja 100 dollár. Láttam házakat a föld színéről össztűzzel elsöpörni, támadó gyalogságot és hidépítő utászokat elködösíteni. Láttam tökéletes felszerelést, legmodernebb fegyverzetet, intelligens, nyugati, köpzett tisztet és bátor, rámenős 20 éves katonákat. Utóbbiak kezdetben nem nagyon törődtek velünk, de az éles lövészet hajrájában a közös beosztás jó barátságához vezetett.

Olyanok, mint mi voltunk valamikor! 20 éves, vidám gyerekek! Játszanak és verednek a pihenőben, éoruban fűtyülnek, ha a menetben hölgyeket elöznek, teherkocsikkal 60 mérföldes sebességgel is versenyeznek. Komolyan a tüzparancsnál, föltétlen engedelmességhez szokottak. Tudnak segíteni bajtársak lenni, este a kantinban sörözni, kártyázni. Örülnek a szabadságnak és nősulni akarnak a leszereléskor...

Nem szabad elfogultaknak lennünk! Canada hadserege gazdag, technikailag az elsők közt áll. Egyenruhája angol, tradíciója angol és északi amerikai, szervezése amerikai. Szelleme amerikai, vagy inkább nemzeti canadai. Vasárnap templomba járnak, ez alól felmentés nincs!

Tartalékos tisztjeik mind egyetemet végzett emberek, altisztjeik a rátorgett, értelmes rétegből kerülnek ki. Ki-ki tehetsége, értéke szerint halad előre.

Ugy érztem, hogy a katonai szellem nemzetközi. Sohasem hallottam, hogy támadták vagy bántották volna akár a volt ellenséget is! Nem hallottam szidni a II. világháború német katonáját egyenruhás canadai katonától. A haza védelme az egyik legmagasztosabb férfi hivatás, ez az alapköve a canadai hadseregnek is! Magyar mivelto mért soha nem ért a legkisebb támadás sem.

A nyári nagy-gyakorlattal lejár az első éves szolgálatom. A második évben bemérő tiszti tanfolyamra visznek.

Sokat tanultam itt is, katonai szaknyelvet, egy idegen hadsereg szellemét, nyugati emberismeretet. Becsülöm a canadai katonákat. Az anyag fölény, a hihetetlen gazdag felszerelés szükségtelessé teszi az egyéni hősiességre és a rámenésre való kiképzést. Ők az embert védik, féltik, kincs-ként kezelik.

Ha mi is ilyen gazdagok lettünk volna, sohasem lép ellenség Hazánk földjére! A magyar katona személyes bátorságával pótolta az anyag-félényt!

oooOooo

Kövendy Károly.

LOPÁS NYOMOZÁSA.

Az eredménytelen házkutatás után újabb bizonyítékokat sikerült beszerezni. Az összegyűjtött adatok már kimerítették a gyanúsítottaknak az előző évi tettességét is. De csak személyektől eredő adatok voltak s igen bántott, hogy tárgy bizonyítékokat nem sikerült beszerezni. Bosszantott, hogy a jellegzetes lábbelit elő nem találtuk, pedig ez képezte a nyomozásunk alapját.

Az újabb adatok szükségessé tették a két idősebb gyanúsított újabb kikérdezését. Ők azonban kijelentették, hogy egyszer már kikérdeztem őket, s másodszer nem hajlandók a kérdéseimre felelni. Így nyilatkozott az édesanyjuk is és ebbe kénytelen voltam belenyugodni.

Este volt már, mikor a gyanúsítottak lakásán érdeklődés céljából megjelentünk. Boló péskor lábbeli-bőr szaga volt érezhető. Az ágy alatt pedig frissen besepert bőr hulladékot pillantottam meg. Kérdéseimre elbámultak, hogy a középű fiú, D. az egyik rokonuk bakancsát javította. A megjavított

Ezután köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a B.L.-re. közp. segélyalpra.

bakkancs kb. 2 cm-el kisebb volt, mint a rögzített lábnyom. Nyomban a lágyék rész vizsgálatahoz kezdtem. Lekapartam a friss festéket és 3 újtannan bevort faszeget találtam a lágyékrész szélőiben. Ehhez hasonlóan a másik bakkancsnál is kezdtem felfeszíteni a fél-talpat, mire S., a legidősebb fiu azt a kijelentést tette: "Ne próbálja felfeszíteni, mert drága lesz az magának". A féltalp alatt voltak a fejes szegek helyei, melyek egyeztek a lábnyomat szeginek elhelyezésével s a lágyék rész széleivel is. Újabb feltett kérdésekre egybehangzón azt adták elő, hogy a bakkancsok nem az övéké, de nem is tudják, hogy melyik rokonuk vitte azokat hozzájuk javításra végett.

S. és D.-t, akik együtt követték el a méh-lopásokat, a bíróság 2-2 havi fogszbüntetéssel súlytotta. Páradságos munkánkat tehát siker kísérte, de talán előbb érthettünk volna el eredményt, ha az egész nyomozásunk ideje alatt nem állnánk csak a feltalált lábnyomokba illő bakkancs után kutatunk. Figyelmen kívül hagytuk azt a körülményt, hogy a bakkancsokat át is alakíthatták, pedig erre is gondolnunk kellett volna.

A leirt eset is jó példa arra, hogy a cső-járőrnek az adatok kiértékelésénél minden azokat kísérő és számba jöhető eseménnyel számolnia kell, mert másdőlben csak szerencsés véletlen közbejöttével érhet el eredményt.

oooOooo

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

KÖZPONTI SEGÉLYALAPUNKRA 1958. év második felében összesen 259.10 Gulden támogatás érkezett ide be. Ezen összegből időrőzben, 3-izbeni segélyezésre 101.88 Guldent, míg karácsonyi segélyezésre 153.27 Guldent, tehát összesen 255.15 Guldent használtunk fel. Maradvány tehát 3.95 Gulden, melyet 1959. január hó 1-én letételszám alatt a vonatkozó pénztári naplóba bevételeztünk. Alapunk támogatására felhívjuk a segíteni kész Bajtársaink figyelmét, mert a segítésre szorulók száma még mindig igen nagy!

A MAGYAR CSERKÉSZ SZÖVETSÉG KÖZPONTI SAJTÓOSZTÁLYÁNAK közlése szerint a Menekült Cserkész Szövetségek Tanácsa mult év november 22-én és 23-án tartotta meg idei konferenciáját New-Yorkban. A tagszövetségek kilöldöttői 1958. évi munkatervük imborca előkészítésén munkálkodtak, s megállapodtak az oda küldendők létszámában.

A konferencia számunkra különösen fontos határozat is született; a jövő évben New Delhiben megtartandó nemzetközi cserkész konferenciára a Tanács Rónay Tamás cserkésztitkár Erdő E. hivatalos képviselőjelölt. A konferencia időpontjáig ugyancsak magyar cserkésztitkár, az University of Philip-pines tanára, Horváth János képviseli az ázsiai területeken valamennyi menekült cserkész szövetséget.

A konferenciát a Magyar Cserkész Szövetség olyan sikerrel rendezte meg, hogy a résztvevő küldöttek egyhangú határozattal a jövő évi találkozó előkészítésére megint csak szövetségünket kérték fel.

M. J. Örm. Paris. Bajtársunk irásait köszönettel vettük kézhez s azokat felhasználjuk majd, ha lapunk tartalmába besorolhatók. Szívesen vennénk azonban, ha cső. élményeit vagy érdekesebb szolgálati teljesítményeit tartalmazó cikket juttatna hozzánk.

KARÁCSONYI AKCIÓNKOROL a beszámolót csak lapunk következő számában közölhetjük, mert nem mindegyik csoportunk értesített még a közvetlen eszközölt ajándékozásról. Az elmaradott értesítések mielőbbi megküldését kérjük.

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T . A D R E S S - C I M : B . I . Szerkesztősége. UTRICHT. Morwedelade 183 bis. NEDERLAND.

Druckwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Heer
Mr. dr. Béla R e k t o r
Msr.
Herrn 376. Eddy Rd.
CLEVELAND, 8. Ohio.

U. S. A.

